

Č. 230.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): * Dny poštovní dopravy včítají se do lhůty určené k podání námitek dle § 18 čes. řádu dávk.

(Nález ze dne 7. listopadu 1919 č. 5593.)

Prejudikatura: nález č. 171 této Sbírky.

Věc: Vilém a Julie Haunerovi v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: V řízení, jež bylo zahájeno, aby se vyměřila dávka z přírůstku hodnoty částí pozemků č. kat. 132/1, 132/1 a 153/1 v Bráníku, vyměřena stěžovatelům platebními rozkazy ze dne 6. dubna 1918 čís. N 30.880—4/1918, a č. N 30.883—2/1918, dávka 1041 K 30 h, pokud se týče 895 K na podkladě nabývací hodnoty úřadem dle § 18/4 českého dávkového řádu předpokládané. Stalo se tak dle platebních rozkazů proto, že námitky proti hodnotě té nebyly v ustanovené lhůtě podány. Daná 14denní lhůta končila 2. května, námitky došly úřadu vyměřovacího 3. května 1918.

Stížnost odvozující včasné podání námitek z toho, že dány ještě 2. května doporučeně na poštu, byla naříkaným rozhodnutím z toho důvodu zamítnuta, že rozhoduje jedině den, kdy námitky úřadu došly, a nerozhodno jest, kdy námitky byly dány na poštu.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o stížnosti do tohoto zamítnutí, řídil se následujícími úvahami:

Jde tu jedině o otázku včítání dnů poštovní dopravy do vyměřené lhůty. Nálezem ze dne 4. září 1919 č. 4193 vyslovil nejvyšší správní soud právní zásadu, že den poštovní dopravy včítá se do lhůty určené k podání námitek dle § 18 českého dávkového řádu. Na této právní zásadě a jejím odůvodnění trvá nejvyšší správní soud, a proto dle § 2 zákona o nejvyšším správním soudě a § 44 jedn. ř. k tomuto nálezu se zde odkazuje.

Vzhledem k vývodům stížnosti, že v této finančně-správní otázce dlužno použití obdoby § 2 zákona ze dne 19. března 1876 č. 28 ř. z., dodává se jedině, že zákonodárce sám v § 20, odst. 2 čes. dávk. řádu předepsal výslovně obdobné použití tohoto zákona jen na stížnost do platebního rozkazu a i tu jen potud, pokud odst. 1 § 20 ničeho jiného neustanovuje. Jestli však zákon sám jen v tomto jediném případě obdobu předpisuje, dlužno z toho a contrario souditi, že pro jiné lhůty zákonodárce stejné obdoby připustiti nechtěl ani ostatních předpisů zákona uvedeného pro dávkový řád nepřijal.

Když pak den poštovní dopravy se včítá do lhůty § 18/3 dávkového řádu, nutno námitky stěžovatelů došlé úřadu až 15. den pokládati za opožděné.

Proto bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.